

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΟΥ ΜΠΕΣΤ ΣΕΛΕΡ *ΤΙ ΤΡΑΒΑΜΕ ΚΙ ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΜΑΝΕΣ!*

ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΩ
Επιτυχημένης

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Εγώ πότε θα γίνω ευτυχομένη;**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Κατερίνα Μανανεδάκη
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Ευδοξία Μπινοπούλου
ΣΥΝΘΕΣΗ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Νέλλυ Βασιλείου
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Κατερίνα Μανανεδάκη, 2018
© Εικόνων εξωφύλλου: Anna Bizoń/123rf, Masson/Shutterstock, 1tjf/123rf
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2477-4
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2478-1

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδείας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfoffi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΜΑΝΑΝΕΔΑΚΗ

ΕΓΩ ΠΟΤΕ ΘΑ ΓΙΝΩ
ΕΝΤΥΧΙΟΜΕΝΗ;

«Το μόνο που θέλω είναι να σε κάνω ευτυχισμένη».
«Δε θέλω να με κάνεις ευτυχισμένη. Θέλω να με
αφήνεις ήσυχη όταν είμαι».

(Από την ταινία *The Prize Winner of Defiance, Ohio*)

1

Ευτυχία είναι η δυστυχία του πρώην σου. (Π.χ. να πέσει σε έναν λάκκο γεμάτο διμούτσουνες οχιές και να γίνει σουρωτήρι από τα τσιμπήματα.)

Μαίρη

Γιώργο;»

«Μαίρη;»

«Καλά, δεν το πιστεύω! Να πέσουμε ο ένας πάνω στον άλλον...!»

«Τρομερή σύμπτωση, πραγματικά. Παραλίγο όμως να μη σε γνωρίσω, ρε Μαίρη».

«Γιατί, βρε Γιώργο; Τόσο πολύ άλλαξα;»

«Ε... Άλλαξες...»

«Άλλαξα;! Τι εννοείς;»

«Να... Έχεις... κάπως... παχύνει και... το πρόσωπό σου είναι λίγο πιο... Και τα ρούχα σου...»

«Τι; Τι έχουν τα ρούχα μου;»

«Τίποτα, μωρέ Μαίρη, αλλά... σε είχα συνηθίσει με εκείνες τις... κοντές φουσιτίτσες και εκείνα τα... κοντά μπλουζάκια και τώρα με αυτό το... φαρδύ παντελόνι και το μακρύ σακάκι... Τέλος πάντων, όμως... Αλήθεια, πόσα χρόνια έχουμε να συναντηθούμε;»

«Σχεδόν δέκα, Γιώργο. Από τότε που με χώρισες».

«Δε σε χώρισα εγώ, Μαίρη. Μην τα μπερδεύεις. Εσύ με χώρισες».

«Σε χώρισα γιατί με απάτησες. Με εκείνη την ξανθιά ξερακιανή συνάδελφό σου. Μπορεί εσύ να θέλεις να το ξεχνάς, εγώ όμως το θυμάμαι. Και πολύ καλά μάλιστα. Κι όσο το θυμάμαι, τόσο μου ανεβαίνει η πίεση στο οκτακόσια τριάντα επτά, γι' αυτό ας τ' αφήσουμε καλύτερα...»

«Βλακείες, Μαίρη. Εντελώς επαγγελματική ήταν η σχέση μου με την κοπέλα. Εσύ όμως φαντάστηκες...»

«Εγώ φαντάστηκα; Εγώ; Μη με φουντώνεις σε παρακαλώ πολύ, Γιώργο, μη με φουντώνεις. Γιατί έτσι που το πας, θα μου πεις πως ήθελες και να με παντρευτείς και εγώ δεν ήθελα! Πες μου πως δε μουρμούριζες “περνάμε ωραία αλλά δεν είμαι έτοιμος για δεσμεύσεις”. Για άλλα κι άλλα όμως ήσουν έτοιμος, Γιώργο, πανέτοιμος μπορώ να πω».

«Οχ, ρε Μαίρη, τι πας και θυμάσαι τώρα. Έμαθα όμως ότι παντρεύτηκες, έκανες και παιδί, έφυγες κι από την γκαλερί όπου δούλευες στο Κολωνάκι...»

«Έφυγα γιατί πέραναγες όλη την ώρα από εκεί και μου έκανες τα νεύρα κρόσσια».

«Μα ήθελα να μείνουμε φίλοι».

«Να μείνουμε φίλοι για να με ενημερώνεις με κάθε λεπτομέρεια για το πώς γυρνάς τον κόσμο όλο με τη μια και με την άλλη, και μάλιστα με όλα τα έξοδα πληρωμένα από το περιο-

δικό σου. Όχι, Γιώργο μου, όχι. Τέτοια φιλία να μου λείπει. Κι αν θες να ξέρεις, κι εσύ πάχυνες. Έχεις πάρει τουλάχιστον εκατό γραμμάρια... στα βλέφαρα».

«Χα χα χα. Πάντα με το ίδιο βιτριολικό χιούμορ, Μαϊρούλα».

«Να και κάτι που δεν άλλαξε πάνω μου και το αναγνώρισες αμέσως».

«Χάρηκα πολύ πάντως που σε είδα, Μαίρη, έστω κι έτσι, στο φτερό. Πρέπει να φύγω όμως τώρα, γιατί πετάω σε λίγες ώρες για Ισπανία. Ετοιμάζω ένα θέμα για τα πιο εξεζητημένα και γκουρμέ εστιατόρια της Μαδρίτης. Ξέρεις, το περιοδικό μου έγινε site και χτυπάω ένα σωρό κλικαρίσματα με τα ρεπορτάζ μου. Να μπεις καμιά φορά να με διαβάσεις».

«Αλίμονο... Δε θα παραλείψω. Να προσέχεις όμως, γιατί ακούω πως τα αεροπλάνα πέφτουν το ένα μετά το άλλο. Κυρίως αυτά που πηγαίνουν Ισπανία».

«Χα χα χα. Πλάκα έχεις, ρε Μαίρη».

«Είμαι πολύ αστεία, δεν το συζητώ. Φεύγω όμως κι εγώ τώρα, Γιώργο, γιατί με περιμένει το λιαρ τζετ μου να με πάει σπίτι κι έχω καθυστερήσει».

«Μισό λεπτό, Μαίρη... Μισό λεπτό».

«Αχ, Παναγίτσα μου. Τι άλλο θέλεις από τη ζωή μου, ρε Γιώργο;»

«Να σου κάνω μια ερώτηση μόνο. Μπορώ;»

«Τόσα μου έχεις κάνει, σε αυτό θα κολλήσουμε; Άντε, ρώτα».

«Να... Αναρωτιέμαι... Αναρωτιόμουν δηλαδή όλα αυτά τα χρόνια...»

«Τι; Λέγε. Θα με σκάσεις».

«Αν... Μαίρη...»

«Ναι... Γιώργο;»

«Αν...»

«Αν...»

«Αν έγινες ευτυχισμένη... Αν τελικά... έγινες ευτυχισμένη... χωρίς εμένα».

2

Δυστυχία είναι να ανακαλύπτεις ότι η ευτυχία το παίζει κουφή.

Γιατί ενώ εγώ τη ρωτώ: «Γιατί, πουλάκι μου, δε ρίχνεις επιτέλους τον Γιώργο σε εκείνο το #@\$%\$#λάκκο με τις διμούτσουνες οχιές, να τον κάνουν σουρωτήρι και να τελειώνω μια και καλή μαζί του;», εκείνη κάνει πως δεν ακούει και με γράφει κανονικά!

Μαίρη

Πεθαίνω με τις εξελίξεις».

«Αν πεθαίνεις εσύ, εγώ τι πρέπει να πω;»

«Εσύ πεθαίνεις, ανασταίνεσαι και ξαναπεθαίνεις, δύο σε ένα».

«Και τρία σε ένα και τέσσερα σε ένα και ό,τι έχετε σε πακέτο, με ευχαρίστηση να το πάρω και να φύγω».

«Αν και μπροείς να το δεις και από τη θετική του πλευρά».

«Η οποία είναι;»

«Πως μπορεί να πέθανες μεταφορικά, Μαιρούλα, αλλά κυριολεκτικά είσαι εδώ, και τώρα, χωρίς άλλες καθυστερήσεις και φιοριτούρες, θα μου πεις *επιτέλους* τι έγινε αφού σου πέταξε την κεραμίδα περί της ευτυχίας και σε ξέρανε, κι ύστερα σηκώθηκε να φύγει. Έλα λοιπόν, πάρε βαθιά ανάσα και πες τα όλα με κάθε λεπτομέρεια».

«Κατ' αρχάς, Νίκη, δε σηκώθηκε να φύγει, γιατί ήταν όρθιος από την αρχή. Σ' το είπα και σ' το τόνισα αλλά δε με παρακολουθείς. Δε με παρακολουθείς και θα έχουμε άσχημα ξεμπερδέματα, τα νεύρα μου είναι χάλια, εντελώς χάλια, πιο χάλια σε κλείνουν σε κλινική στην Ελβετία και μένεις για πάντα στο μπαλκόνι να παρακολουθείς πώς μεγαλώνουν και ανθίζουν τα εντελβίαις».

«Στο μπαλκόνι για καθαρό αέρα έβαζαν τους φυματικούς. Εσύ είσαι απλώς τρελή, γι' αυτό άσε τα δραματικά και μες *επιτέλους* στο θέμα».

«Ωραία, εντάξει, ξεκινώ αλλά συγκεντρώσου».

«Συγκεντρώνομαι».

«Λοιπόν, συναντηθήκαμε στη μέση του δρόμου. Του πεζοδρομίου, για την ακρίβεια. Πανεπιστημίου και Βουκουρεστίου γωνία. Δε μου έφτανε η πίκρα μου που έβλεπα τα κοσμηματοπωλεία και ήξερα πως δεν μπορώ ούτε κουτί που βάζουν μέσα το κόσμημα να αγοράσω πια, έπεσα και πάνω στον...»

«Στον Μίστερ G! Αχ, θυμάσαι, ρε Μαίρη, που τον φωνάζαμε όταν τα είχατε “Μίστερ G”; Γιατί και η Σάρα Τζέσικα Πάρκερ στο *Sex and the city* φώναζε τον δικό της Mister Big; Και τραγουδούσαμε “Ο Γιώργος, ο αλήτης, η κορμάρααααα;”»

«*Νίκη!* Ως εδώ και μη παρέκει. Αν συνεχίσεις με αυτό το ηλίθιο υφάκι και το εντελώς πια πασέ *Sex and the city*, θα σε

πάρει και θα σηκώσει. Γιατί μπορεί να είσαι πρώτη μου ξαδέλφη και κολλητή μου φίλη, μπορεί να είσαι ξανθιά, πρασινομάτα και τραγουδίστρια του ποιοτικού σε κουλτουριάρικη μπουάτ, που σιγά δηλαδή, ο Σάκης εκατό φορές καλύτερα από σένα το λέει το “Άξιον Εστί”, μπορεί να μεγαλώσαμε στην ίδια πολυκατοικία, εσύ στον πάνω όροφο κι εγώ στον κάτω, αλλά και ο Κάιν αδελφός του Άβελ ήταν και τα είδαμε τα αποτελέσματα». Ανασηκώνομαι εκνευρισμένη στην καρέκλα μου και αγριοκοιτάζω την ξαδέλφη μου. Έλεος. Εδώ ο κόσμος καίγεται και εκείνη στην καρακοσμάρα της.

«Συγγνώμη κιόλας, ρε Μαίρη!» Ανασηκώνεται κι εκείνη, πιο εκνευρισμένη από μένα, στην καρέκλα της. «Δε φτάνει δηλαδή που τα παράτησα όλα και ήρθα τρέχοντας πρωί πρωί Σαββάτου εδώ, στη δική σου αγαπημένη καφετέρια, για να μου πεις τον πόνο σου για τον κύριο Γιώργο, θα μου απαγορεύσεις και να λέω αυτά που σκέφτομαι και θέλω; Τι έχουμε; Στρατιωτικό νόμο;»

Θυμώνει για τα καλά, γι’ αυτό λουφάζω και παίρνω ύφος γλυκό και απολογητικό. «Να μιλάς, μωρέ Νικούλα μου, αλλά να προσέχεις τι λες». Μαλακώνω τη φωνή μου και της χαμογελώ, σαν τρόφιμος ψυχιατρείου που αντί για απογευματινό χάπι, όπως είχε προγραμματιστεί, του πρόσφεραν κρεμούλα με κανέλα και ενθουσιάστηκε. «Τον Γιώργο τον Μίστερ Βλάκα θα λες, Νικούλα μου. Που είχε το θράσος να μου πει “αχ, παραλίγο να μη σε γνωρίσω. Πάχυνες! Το πρόσωπό σου... τα ρούχα σου...”» μιμούμαι –χωρίς επιτυχία είναι η αλήθεια– την ομολογουμένως μπάσα και βαθιά φωνή του... Μίστερ G.

«Κοίτα, Μαίρη, μεταξύ μας τώρα και για να λέμε και του στραβού το δίκιο...» Η ξαδέλφη μου παίζει αμήχανα με τις

άκρες των υπέροχων ξανθών λαμπερών μαλλιών της, όπως κάνει κάθε φορά που θέλει να μου πει κάτι που ξέρει πως δε θα μου αρέσει. «Η αλήθεια, βρε Μαίρη, είναι πως από τα είκοσι κιλά που πήρες στην εγκυμοσύνη, τα δέκα, για να μην πω τα δεκαπέντε, τα... κράτησες. Κι έχουν περάσει επτά χρόνια πια από τη γέννηση του Μιχάλη. Παιδί άλλο, όπως εκατό φορές μού έχεις δηλώσει, δε θες να κάνεις, άρα τι περιμένεις για να αδυνατίσεις; Ε; Ειλικρινά τι περιμένεις;»

«Ένα θαύμα ίσως;» την ειρωνεύομαι κουνώντας γρήγορα και νευρικά το κεφάλι μου πάνω κάτω, πάνω κάτω, κακώς την έφαγα την κρεμούλα με την κανέλα, το χάπι έπρεπε να είχα πάρει, λάθος έως και επικίνδυνο μπορώ να πω το εναλλακτικό μενού στο ψυχιατρείο. Αναστενάζω, τη λοξοκοιτάζω και μετανιώνω που της ζήτησα να έρθει για να της εξιστορήσω τα καθέκαστα. Ναι, έπρεπε να είχα μείνει στο σπίτι, να τα σκέφτομαι και να τα ξανασκέφτομαι μόνη μου, να φωντώνω και να ξεφουντώνω, έπρεπε να είχα καθίσει ωραία και καλά στον καναπέ, μέχρι να γίνω εντελώς τούρμπο από τα νεύρα και να σηκωθώ, να αρπάξω ένα εξάσφαιρο, όχι, εξάσφαιρο δεν έχω πρόχειρο, να αρπάξω καλύτερα εκείνη τη μεγάλη ξύλινη σφεντόνα που είχα πάρει αναμνηστικό από τα Γιάννενα όταν πήγαμε πενταήμερη με το σχολείο και την έχω μπροστά μπροστά στη σιφονιέρα, αυτήν έπρεπε να αρπάξω, μαζί με την πέτρα-μικρό βραχάκι που πάει σετ, να τα αρπάξω και τα δυο μαζί και να τρέξω στο αεροδρόμιο, να προλάβω τον Γιώργο, «gate 7 για Μαδρίτη, περάστε από δω παρακαλώ», και μόλις τον δω να τον σημαδέψω στο μέτωπο, να τον πετύχω στο δόξα πατρί και να τον ξαπλώσω κάτω φαρδύ πλατύ, ώστε να αποδοθεί επιτέλους δικαιοσύνη!

Γιατί, σαν να μη μου έφταναν όλα μου τα βάσανα, το ότι

ζούμε μέσα στην κρίση και τη δυσκολία, το ότι ο κόσμος ολόκληρος βασανίζεται από πολέμους, σεισμούς, λιμούς, καταποντισμούς, το ότι οι πάγοι λιώνουν και το νερό τελειώνει, έπρεπε ως γνήσιο γκαντεμόσκυλο να πέσω και πάνω στον Γιώργο! Όχι, πείτε μου εσείς, έπρεπε να πέσω πάνω του; Ήταν δίκαιο; Μου χρειαζόταν;

Βοήθησε η συνάντηση αυτή στο να ξαναπαγώσουν οι πάγοι; Άλλαξε τη μοίρα του «Τιτανικού» και σώθηκε ο Λεονάρντο; Τι χρησιμότητα είχε στο παγκόσμιο γίγνεσθαι, μου λέτε, τι;

«Συνέχιζε εσύ, Μαιρούλα, να τρως σοκολάτες και μερέντα με το κουτάλι της σούπας, να βουτυρώνεις τη μια πίσω από την άλλη τις φέτες του ψωμιού και να αρπάξεις ό,τι βρεις μπροστά σου σε παγωτό, κι ούτε θαύμα δεν πρόκειται να σε σώσει από τα παραπανίσια κιλά. Φαντάσου, δηλαδή, για να φτάσει στο σημείο να μη σε αναγνωρίσει ούτε κι ο Γιώργος! Φαντάσου σε τι κατάσταση είσαι».

Με μουσική υπόκρουση τη φωνή της μουρμουροξαδέλφης –αυτές του ποιοτικού άμα αρχίζουν τη μίρλα δε σταματάνε με τίποτα– μισοκλείνω τα μάτια, αναστενάζω και αρχίζω να... φαντάζομαι. Φαντάζομαι κάτι ευχάριστο, κάτι δημιουργικό, κάτι ξεχωριστό και υπερυπέροχο... Φαντάζομαι τον Γιώργο!

Αααααα ο Γιώργος! Ο ατίθασος, ανεξάρτητος, ταξιδιάρης και γοητευτικός Γιώργος. Με τα ωραία μαύρα μαλακά μαλλάκια του που σηκώνονται μπροστά σε ένα ατίθασο τσουλούφι, μέσα στο οποίο τρελαινόμουν κάποτε να περνάω τα δάχτυλά μου. Αλλά έπρεπε να του τα είχα βγάλει τρίχα τρίχα τα μαλλάκια και να δω μετά φαλακρός πόσο Καζανόβας θα μπορούσε να το παίξει!

Αααα ο Γιώργος, με τα καλογραμμένα φρύδια, τα σαν μελωμένο κάστανο μάτια, που έπρεπε να του είχα βγάλει και

τα μάτια και τα φρύδια! Αλλά το σκέφτεσαι το σωστό στην ώρα του; Όχι, δεν το σκέφτεσαι...

Κι αυτή η μακριά αρχαιοελληνική μύτη του, τα μεγάλα χείλη του, το κάτω, λίγο πιο κόκκινο πάντα από το πάνω, μου άρεσε να το φιλάω περισσότερο... Μωρέ, έπρεπε να του τα είχα ράψει εγώ τα χείλη του, που μου έλεγαν το ένα ψέμα πίσω από τ' άλλο!

Και το λίγο μυτερό πιγούνι του, που μου θύμιζε ιππότη; «Είσαι ο δικός μου ιππότης», του έλεγα και χαμογελούσε, αποκαλύπτοντας ένα αγνό λακκάκι στο δεξί μάγουλο.

Αυτές τις βλακειές τού έλεγα και έφυγε νύχτα με το άλογο, να πάει να βρει άλλη πριγκιποπούλα, αφήνοντάς με μόνη κι έρημη σαν την καλαμιά στο κάστρο.

Καταραμένε Γιώργουσο! Αν και... Μια που φτάσαμε ως εδώ, ας φανταστώ λίγο και το ένα κι ενενήντα, καλογυμνασμένο, καλοντυμένο και κυρίως... καλογδυμένο κορμί του, χρόνια στις πισίνες, με πισινό που άφηνες πάνω του τη φλιτζάνα με τον καυτό καφέ και έμενε εκεί ακίνητη για πάντα! Ανάθεμα την ώρα και τη στιγμή που δεν έπεφτε ο καυτός καφές πάνω στον πισινό του, να τον τσουρουφλίσει, να μην μπορέι να κάτσει στον αιώνα τον άπαντα ο βρομο-Γιώργος. Δεν έπεφτε ο καφές, δεν έπεφτε;

«Μα καλά, πώς στραβώθηκε ένας τέτοιος κούκλος και τα έφτιαξε μαζί της;»

Εεεεεε! Σας ακούω που το σκέφτεστε! Εσύ εκεί, πίσω πίσω, εσύ με το κόκκινο μπλουζάκι που μου το παίζεις αδιάφορη, ναι, εσύ, το ξέρω πως μουρμουρίζεις.

«Και περίμενε δηλαδή πως ένας τέτοιος άντρας θα της ήταν πιστός και θα την παντρευόταν κιόλας;»

Ναι, κουκλίτσα μου. Το περίμενα. Πως θα μου ήταν πι-

στός και θα με παντρευόταν. Γιατί δηλαδή; Τι έχω; Μη με βλέπεις τώρα, που όσο να πεις με έχει τσουρομαδήσει η γκριζα καθημερινότητα, η γαμωκρίση κι ούτε ένα καινούργιο ρούχο δεν μπορώ να αγοράσω αλλά τη βγάζω κάθε δεύτερη εβδομάδα στη μοδίστρα για μεταποίηση.

Μη με βλέπεις τώρα, που με έχει καταβάλει η έγγαμη ζωή, κάνε φασίνα, ξανακάνε φασίνα, βγάλε τα σκουπίδια, μάζεψε, συμμαζέψε, ξεσκόνισε, πήγαινε και στο γραφείο για τρεις και εξήντα, υπηρέτησε τον άντρα σου, το παιδί σου, και κά-νε και μια τυρόπιτα, έτσι, για το τσακίρ κέφι!

Όχι! Μη με βλέπεις τώρα που έχω εξαντληθεί. Έπρεπε να με δεις εμένα... δέκα χρόνια πριν. Τότε που τα είχα με τον κύριο Γιώργο. Να με δεις και να μην πιστεύεις στα μάτια σου! Με τις ποδάρες μου, ναι, στο ένα και εξήντα πέντε, γιατί γελάς; Όλο πόδια ήμουν. Με τις μαλλούρες μου τις καστανόξανθες που τις χτένιζα κάθε δυο μέρες στο κομμωτήριο –είχαμε λεφτά τότε–, με τα ντεκολτέ μου να αποκαλύπτουν το σφιχτό σαν ροδάκινο στήθος μου, με τα μίνι μου... Τις γονάτιζα εγώ και την Μπέλα Χαντίντ και την αδελφή της την Τζίτζι για την πλάκα μου. Με έβλεπε εμένα η Αμπρόζιο και έτρεχε να κρυφτεί. (Πίσω από το δέντρο είσαι, κούκου τζα! Σε βρήκα!) Τι δηλαδή; Επειδή αυτές οι ξένες είναι πιο αδύνατες από μένα; Σιγά. Οι τσουπωτές και οι χαμηλών τόνων θα έπρεπε να έχουν τις τύχες τις καλές αλλά...!

Ντιν νταν ντον. Ντιν νταν ντον. Ντινννν.

«Χο χο χο. Χοοοοοο χοοοοοο. Γεια σας, κυρίες μου, και καλή σας μέρα».

«Τι...»

Τι έγινε, ρε παιδιά; Ποιος μου χαλάει τη φαντασίωση πά-νω στο καλύτερο σημείο;

Με μικρά επιφωνήματα έκπληξης, η ξαδέλφη μου κι εγώ βγαίνουμε απότομα από τον κόσμο της η καθεμιά και βλέπουμε να πλησιάζει και τελικά να στέκεται, ακριβώς μπροστά στο τραπέζι μας, ένας κοντός και χοντρός άντρας, που είναι ντυμένος... Αϊ-Βασίλης! Κανονικός Αϊ-Βασίλης! Με κόκκινη και άσπρη στολή, μακρύ σκουφί και εντελώς ψεύτικη γενειάδα. Τον κοιτάμε με το στόμα ανοιχτό, μας κοιτάει χαμογελαστός και κουνάει πάνω κάτω, πάνω κάτω μια χρυσαφιά κουδούνα, κάνοντας απίστευτη φασαρία που μας ξεκουφαίνει.

«Νοέμβρη δεν έχουμε;» μουρμουρίζει μόλις καταφέρνει να βρει τη φωνή της η Νίκη.

«Άρα τον βλέπεις κι εσύ. Γιατί πίστεψα για μια στιγμή πως έχω λαλήσει εντελώς και έχω χριστουγεννιάτικες παραισθήσεις».

Αρπάζω ένα τσιγάρο από το πακέτο της ξαδέλφης –δεν υπάρχει περίπτωση να το κόψω στον αιώνα τον άπαντα–, το ανάβω βιαστικά και τραβάω μια γερή ρουφηξιά. Αυτός ο παλιο-Γιώργος φταίει για όλα. Αυτός φταίει που η ζωή μου δίνει απανωτά χαστούκια, το ένα πίσω από το άλλο, *φλαπ, φλαπ, φλαπ*, αλήθεια, τι λέτε να έχουν για βραδινό στο ψυχιατρείο;

«Χο χο χο, κυρίες μου. Γεια σας και χαρά σας. Είστε καλά; Πείτε μου, είστε καλά;»

Η εντελώς εκτός τόπου και χρόνου εορταστική φωνή, η ψεύτικη γενειάδα, στο τέλος της οποίας διακρίνω κάτι κίτρινο, μάλλον μουστάρδα –απομεινάρι σίγουρα από κανένα βρομο-χάμπουργκερ–, ολόκληρη η φιγούρα του συγκεκριμένου Αϊ-Βασίλη θα μπορούσε κάλλιστα να είναι βγαλμένη από εφιάλη για μικρούς και μεγάλους.

«Σίγουρα, κυρίες μου, θα παραξενεύεστε που με βλέπετε εδώ αυτή τη μέρα. Έτσι δεν είναι;» συνεχίζει να μιλά με την

μιτασιόν χριστουγεννιάτικη φωνή του, ενώ εμείς συνεχίζουμε να μένουμε εξακολουθητικά μουγγές. «Λοιπόν, κυρίες μου, είμαι εδώ για να σας προσφέρω μια μεγάλη ευκαιρία ώστε να αλλάξετε τη ζωή σας. Να τα παρατήσετε όλα και να βρεθείτε σε μια καινούργια, υπέροχη πραγματικότητα, στο χωριό του... Αϊ-Βαασίλληηηηη!» ανεβάζει δυο τσιριχτούς τόνους τη φωνή του. «Εγώ είμαι αυτός που μπορεί να κάνει τα όνειρά σας πραγματικότηταςααα!» σχεδόν ουρλιάζει τώρα.

«Ανώμαλος είναι. Σίγουρα», μουρμουρίζει η Νίκη σαν εγαστρίμυθη χωρίς να κουνήσει σχεδόν καθόλου τα χείλη της και σφίγγει καλά την τσάντα της πάνω στα πόδια της. «Σίγουρα είναι τρελός. Άκου με εμένα, ξέρω να τους αναγνωρίζω με τη μία».

Ανταποδίδω το μουρμουρητό και σφίγγω κι εγώ καλά την τσάντα μου πάνω στα πόδια μου.

«Ζηηητείταιαιαι υπάλληλος να κοιτάει το Βόρειο Σέλας στο ξενοδοχείο από πάγο στο Ροβανιέμιαι της Φινλανδίααας. Ζηηητείταιαιαιαιαιαιαι». Ο Αϊ-Βασίλης δίνει πια ρεσιτάλ τσιριδας, κουνάει σαν δαιμονισμένος πάνω κάτω την κουδούνα και μας καρφώνει κατάματα με βλέμμα που... αναβολάμπει σαν φρικαρισμένο χριστουγεννιάτικο λαμπιόνι!

Σκέφτομαι ότι το γεγονός πως μόνο η ξαδέλφη μου κι εγώ καθόμαστε αυτή την ώρα στο έξω μέρος του καφέ ενώ όλος ο υπόλοιπος κόσμος κάθεται μέσα είναι σίγουρα άλλο ένα καταραμένο παιχνίδι της μοίρας που στήνει το ένα μετά το άλλο τα σετ σκουός, μόνο που αντί για μπαλάκι χτυπάει εμένα, πάνω κάτω και αριστερά δεξιά.

«Σίγουρα είναι ψυχικά άρρωστος ο καημενούλης. Σίγουρα».

Η Νίκη, ως τραγουδίστρια με ευαισθησίες, αρχίζει τώρα

να τον συμπονεί. Εγώ πάλι, ως υπεύθυνη οργάνωσης εκδηλώσεων σε γκαλερί, που έχω συναναστραφεί εκατοντάδες ψυχοπαθείς καλλιτέχνες, είμαι πιο καχύποπτη, εξού και συνεχίζω να τον κοιτάω με μισό μάτι.

«Κι όμως, κυρίες μου! Πρόκειται για μια εξαιρετική δουλειά. Τι πρέπει να κάνετε, ρωτάτε;»

Φυσικά και δε ρωτάμε αλλά αυτός είναι αποφασισμένος να μας πει.

«Είναι πολύ απλό. Δέχεστε τη δουλειά και αμέσως μετά μετακομίζετε στη Φινλανδία, στο Ροβανιέμι, στο χωριό του Αϊ-Βασίλη. Κάθεστε εκεί, κοιτάτε τον ουρανό και μόλις εμφανιστεί το Βόρειο Σέλας, εσείς τρέχετε και ενημερώνετε τους τουρίστες να βγουν έξω από το ξενοδοχείο τους για να το δουν. Απλό; Πολύ απλό. Η υποψήφια για τη θέση, όποια δηλαδή από σας τις δυο το αποφασίσει, θα πρέπει να ξέρει καλά αγγλικά και να γνωρίζει αναλυτικά και τι είναι το Σέλας. Ωράριο έντεκα το βράδυ με εξίμισι το πρωί, μισθός ανάλογος προσόντων».

«Εγώ προσωπικά δε γνωρίζω τι είναι το Σέλας. Μια καθηγήτρια μαθηματικών είχα που τη λέγανε Σέλα κι έμενε στην Αργυρούπολη, γι' αυτό, αν θες, πήγαινε εσύ, σ' την παραχωρώ τη θέση», ψιθυρίζω στη Νίκη χωρίς να τολμώ να γυρίσω να την κοιτάξω.

«Δε θα είσαι με τα καλά σου», ανταποδίδει φρικαρισμένη το ψιθύρισμα. «Ας μην τον κοιτάμε καλύτερα άλλο, ας σταματήσουμε να του δίνουμε και την παραμικρή σημασία, μήπως ξεκουβαληθεί και φύγει», με παροτρύνει με μεγάλη ζέση αλλά εγώ αδυνατώ να ξεκολλήσω τα μάτια μου από πάνω του.

«Ελάτε λοιπόν, κυρίες μου, μην ντρέπεστε. Δηλώστε αμέσως συμμετοχή».

Ντιν νταν ντον, ντιν νταν ντον, σηκώνει ξανά τη βρομοκουδούνα του κι αρχίζει να την κοπανά, να την κοπανά, να την κοπανά. Αυτό ήταν! Ως εδώ και μη παρέκει. Πετάγομαι αμέσως όρθια, του αρπάζω την καρακουδούνα από το χέρι και του την κοπανάω στο κεφάλι, ενώ την ίδια στιγμή το Βόρειο Σέλας εμφανίζεται ψηλά στον ουρανό της Αθήνας και με χειροκροτεί ενθουσιασμένο!

Μετά, με την καρακουδουνάρα ακόμη στο χέρι, τρέχω και προλαβαίνω τον Γιώργο, που έχει μπει στο μεταξύ στο αεροπλάνο για την Ισπανία και φυσικά κάθεται δίπλα σε μια δίμετρη ξανθιά καλλονή. Του δίνω κι αυτουνού μια –πιο δυνατή– με την κουδούνα στο κεφάλι, ενώ ταυτόχρονα κλοτσάω, με όλη μου τη δύναμη, την ξανθιά στο καλάμι! Το ΒΣ (Βόρειο Σέλας – πολύ φίλος μου, πολύ φαν μου πια) με καταχειροκροτεί, με μπιζάρει, με αποθεώνει εκστασιασμένο, αναβοσβήνει και ακτινοβολεί καταχαρούμενο!

«Φύγαμε. Φεύγουμε, σου λέω, τώρα αμέσως. Δεν κάθομαι λεπτό παραπάνω εδώ». Πετάγομαι από την καρέκλα μου, στ' αλήθεια αυτή τη φορά, και αρπάζω την ξαδέλφη από το χέρι. «Πάμε να φύγουμε, γιατί είναι θέμα χρόνου να εμφανιστεί και το λαγουδάκι του Πάσχα και να θέλει να με πάρει μαζί του στη Χώρα των Γιγάντιων Καρότων. Πάμε, σου λέω, αμέσως».

«Ένα λεπτό, Μαίρη, περίμενε. Να πληρώσουμε τους καφέδες. Μη με τραβάς, θα μου ξεριζώσεις το χέρι», διαμαρτύρεται η Νίκη αλλά σηκώνεται.

«Τους πλήρωσα όταν πήγες τουαλέτα. Πάμε».

Την τραβολογώ χωρίς κανέναν οίκτο, αφήνοντας τον Αϊ-Βασίλη πίσω μας, το νιώθω, να κοιτάει θυμωμένος που χάνει τέτοια κελεπούρια.

Η Μαίρη Παναγιώτου είναι παντρεμένη, έχει έναν γιο, έχει μια δουλειά, ζει μια ήσυχη και τακτοποιημένη καθημερινότητα. Μέχρι τη στιγμή που, εντελώς τυχαία, συναντά στον δρόμο τον πρώην της, που σημάδεψε τη ζωή της και τον οποίο δυσκολεύτηκε πολύ να ξεπεράσει. Είναι το ίδιο όμορφος, γοητευτικός και απαιτητικός, και της ζητά να του απαντήσει σε μία και μόνο ερώτηση: «Έγινες ευτυχισμένη... χωρίς εμένα;»

Πανικόβλητη και γεμάτη αγωνία, η Μαίρη προσπαθεί να καταλάβει τι είδους φάρσα είναι αυτή που της στήνει το σύμπαν. Ήταν νέα και ανέμελη όταν ερωτεύτηκε τον «Μίστερ G», ενώ τώρα είναι μια κατασταλαγμένη, σοβαρή και υπεύδυνη γυναίκα. Δεν έχει χρόνο να απαντά σε τέτοια ερωτήματα.

Αλλά και πάλι... Γιατί ξαφνικά νιώθει τόσο... δυστυχισμένη; Θα κάνει γιόγκα, θα προσπαθήσει να αδυνατίσει, θα πάει σε μάγισσες, χαρτορίχτρες, συμβούλους προσωπικής ανάπτυξης, θα διαλογιστεί. Έχει είκοσι πέντε μέρες στη διάθεσή της να απαντήσει στην ερώτηση-παγίδα που της κάνει εκείνος. Αν τα καταφέρει, θα γίνει πραγματικά ευτυχισμένη. Αν δεν τα καταφέρει, θα πρέπει να (ξανα)κυλήσει στην αμαρτία...

Μια ιστορία με πολύ χιούμορ,
που κρύβει όμως μεγάλες αλήθειες.
Γιατί σημασία δεν έχει πόσο ευτυχισμένη είσαι
αλλά πόσο ευτυχισμένη θέλεις να γίνεις!

ΔΕΙΤΕ ΕΔΩ
ΚΡΙΤΙΚΕΣ ΓΙΑ
ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ
www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 19907

Ε Σ Ε Ι Σ Κ Ι Ε Μ Ε Ι Σ Π Α Ν Τ Α Σ' Ε Π Α Φ Η